

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

21/01/2021

Το «γουρούνι» της πολιτικής με ντιβάνι στο γραφείο του

Ο μεγαλόσχημος ερωτύλος που παριστάνει σήμερα τον σοφό τιμητή των πάντων\

Από τον Φαήλο Μ. Κρανιδιώτη

Ο «αστικός μύθος», που δεν ήταν τελικά και τόσο μύθος, ήταν πως στο γραφείο του στο πανεπιστήμιο είχε βάλει και ντιβάνι. Τις ωραίες φοιτήτριες που σταμπάρριζε τις ξεμονάχιαζε όπου του δινόταν η ευκαιρία και μαζί με τα κοπλιμέντα, όλα συνοδευόμενα υπό το τεράστιο βάρος της σχέσης διδάσκοντος και διδασκομένης, έπεφτε στο τέλος το ερώτημα «θέλεις ένα δεκαράκι;» μαζί με διευκολύνσεις για μετά και σπρώξιμο, μεταφορικά αλλά και κυριολεκτικά, για εργασίες, με επίσης καλό βαθμό, μεταπτυχιακά, διδακτορικά κ.λπ.

Η ίδια η πράξη βέβαια, για όσες υπέκυπταν στο διά της κατάχρησης εξουσίας κόρτε του κυρίου καθηγητού, για την ολοκλήρωσή της στο ντιβάνι του γραφείου ή αλλού απαιτούσε το θύμα να έχει γνώσεις τριγωνομετρίας, διότι για να ολοκληρωθεί απαιτείτο το θύμα να βρει αυτό που λένε στην Πολεμική Αεροπορία «γωνία προσβολής», λόγω των τεραστίων φυσικών εμποδίων, αποτέλεσμα χρόνιας βουλιμίας. Ανώνυμες φυσικά ηρωίδες όσες είπαν «όχι» και δεν πήραν το δεκαράκι στο μάθημα και το ακαδημαϊκό «σπρώξιμο».

Το «γουρούνι», έτσι το αποκαλούσαν μερικές φοιτήτριες και φοιτητές, έκανε και κάτι άλλο. Όταν του γυάλιζε κάποια, συγκέντρωνε πληροφορίες από τη Γραμματεία, άλλους καθηγητές, γνωστούς, όχι μόνον για φοιτήτριες της σχολής του αλλά και για άλλες. **Σημείωνε διευθύνσεις, έβρισκε τηλέφωνα κ.λπ.**

Στην πρώτη εξεταστική, καθώς ήταν επιτηρητής, μια φορά, πήγε πάνω από την κόλλα πρωτοετούς φοιτήτριας, πριν ξεκινήσει η εξέταση, διάβασε το ονοματεπώνυμο και το πατρώνυμό της και της είπε: «Α, είσαι του τάδε που είναι Χ στο τάδε κόμμα;» «Ναι» απάντησε έκπληκτη η δεκαοκτάχρονη φοιτήτρια. **«Που μένεις στην οδό Βιζυηνού Χ, μαζί με τη Μαρία Χ., από τη Φιλοσοφική, που τα έχει με τον Κώστα Ψ. από την Αρχιτεκτονική, ε;»** Έμεινε στήλη άλατος η κοπέλα, διότι όλα ήταν ακριβή, ο λεγόμενος είχε συντάξει ήδη πλήρη φάκελο για δυο κοπέλες, συγκατοίκους, από διαφορετικές σχολές, που στο [πανεπιστήμιο](#) και στην πόλη δεν ήταν ούτε τρεις μήνες καλά καλά.

Το «γουρούνι» προόδευσε και κομματικώς. Σε μια περίοδο πολιτικής ανωμαλίας πόνταρε σε άλογο που οι περισσότεροι το θεωρούσαν μισοψόφιο αλλά αυτό ξανάεκανε γκανιάν και ο τύπος με το ντιβάνι, που υποσχόταν και έδινε δεκαράκια σε πρόθυμες και κυνηγούσε εκδικητικά τις απρόθυμες, βρέθηκε στην πρώτη γραμμή της πολιτικής.

Τότε στα ντουζένια του, όταν έκοβε κάθε βράδυ μεροκάματο στα κανάλια της διαπλοκής όπου περιέφερε το Εγώ του σαν διάνος, ο ακαδημαϊκός – πολιτικός γύπας κιαλάρρισε όμορφη νεαρή δημοσιογράφο, από τα καλύτερα παιδιά της δημοσιογραφικής πιάτσας. Παντρεμένη και ουδόλως πρόθυμη για παραχωρήσεις αντί ανταλλαγμάτων, εξ ου και δεν έκανε την πυραυλικής ανυψωτικής δύναμης καριέρα που έκαναν άλλες, που άλλαζαν βιομηχάνους με εφοπλιστές, με ενδιάμεση σκάντζα βάρδια από ισχυρούς πολιτικούς, παρότι αντικειμενικός παρατηρητής θα διαπίστωνε εύκολα πως έχει καλύτερα προσόντα από αυτές.

Τη φώναξε, λοιπόν, στο γραφείο του, ξεκινώντας με το δέλεαρ της πρόσληψης σε κομματικό ή υπουργικό γραφείο Τύπου, την προώθησή της στην prime time τηλεοπτική ζώνη και άλλα πολλά, συνοδευόμενα με όλο και πιο τολμηρά κοπλιμέντα και υπαινιγμούς, που στο τέλος έγιναν οίστρος οχείας, που θύμιζε το εν Ρούμελη λεγόμενο προουτσάλισμα, όταν τα κριάρια σκάβουν τη γη με την οπλή τους, πριν ορμήσουν, την εποχή του ζευγαρώματος.

Έτσι, θολωμένος από τον ασυγκράτητο πόθο του, παρά την αρχικώς ευγενική άρνηση της δημοσιογράφου, κλείδωσε την πόρτα του γραφείου, άφησε το... προουτσάλισμα και άρχισε να την κυνηγάει μέσα στο γραφείο γύρω από τα έπιπλα. **Μόνο όταν εκείνη έβαλε τις φωνές και ο φόβος του σκανδάλου έπεσε σαν κουβάς παγωμένο νερό πάνω στο γραβατωμένο «γουρούνι» ξεκλείδωσε την πόρτα και την άφησε να φύγει.**

Πέρασε καιρός και η μαχιμότερη καλή δημοσιογράφος, σύζυγος, μητέρα και μέχρι και σήμερα ωραία Ελληνίδα, για την οποία μισή κακή κουβέντα δεν έχει ακουστεί ποτέ, μια βροχερή και παγερή μέρα σημαντικών πολιτικών εξελίξεων ήταν έξω από τα γραφεία του κόμματος του μεγαλόσχημου ερωτύλου μαζί με άλλα τηλεοπτικά συνεργεία. Κάτω από μια ομπρέλα, τυλιγμένη στην καμπαρντίνα της, προσπαθούσε να προστατευτεί από τον κωλόκαιρο. Κατέφθασε το «γουρούνι» με τη λιμουζίνα του, συνοδευόμενος από τους κολαούζους του, και μόλις την είδε, κοντοστάθηκε και εις επήκοον και άλλων της είπε **«Είδες, δεν με άκουσες και τώρα κάθεις εδώ έξω και βρέχεσαι και κρυώνεις»** και συνέχισε την αλαζονική πορεία του προς το γραφείο του και την πολιτική εν γένει, αφήνοντας εμβρόντητη τη δημοσιογράφο και απορούντες τους αυτόπτες και αυτήκοους μάρτυρες. Ο εν λόγω ακόμη περιφέρεται κουνώντας το δάχτυλο, έχει εισηγηθεί κτηνώδη μέτρα και άλλα πολλά για την κοινωνία, έχει καθυβρίσει ολόκληρες κατηγορίες πολιτών, ενώ έχει και τεράστιες ευθύνες για τα εθνικά θέματα.

Εκ των βασικών Αποστόλων του Μαρασμού, που έχουν εργαστεί αόκνως για την εξάρτηση της χώρας, αυλικός της παρακμιακής ελίτ, που στη χώρα μας υποδύεται με αισθητική σκυλάδικου την [«αστική» τάξη](#) και οπαδός του ενδοτισμού, παραμένει -για πόσο ακόμη άραγε;- ατιμώρητος στη δημόσια σφαίρα, φλυαρεί επί τρίωρο για την αξία της σιωπής, ενώ θα έπρεπε να είναι εξοστρακισμένος διά βίου, για τον βασικότερο λόγο: γιατί είναι παλιάνθρωπος.

Το ζήτημα των ημερών, τη σεξουαλική κακοποίηση και τη συμπεριφορά μερικών εκ των εχόντων οποιαδήποτε εξουσία προς τις γυναίκες, οφείλουμε να το δούμε από τη σημαντική και όχι τη σκανδαλοθηρική του σκοπιά. **Το κέντρο του Έθνους και της κοινωνίας είναι η γυναίκα, η μάνα.**

Μόνο αυτή γεννάει Έλληνες, αυτή ανατρέφει Έλληνες και ο λαός μας δεν λέει τυχαία «από μάνα ορφανεύει ο άνθρωπος». Χωρίς να μειώνεται η τεράστια σημασία του πατέρα και του πατρικού προτύπου στην οικογένεια, σε μια χώρα με πρώτο θανάσιμο εχθρό το δημογραφικό, την υπογεννητικότητα, με τόσο πολλές μονογονεϊκές οικογένειες, όπου μανάδες μόνες τους με τα παιδιά τους παλεύουν για την επιβίωση, άλλες πρέπει να είναι οι προτεραιότητές μας.

Οφείλουμε να κάνουμε κέντρο της εθνικής πολιτικής μας τη Μάνα, ενισχύοντάς τη με θετικά κίνητρα, ολοήμερα σχολεία, ολοήμερους παιδικούς σταθμούς, με ασφαλείς δημόσιους χώρους και σπίτια, ώστε να διευκολύνονται οι γυναίκες να γίνουν μητέρες, να το επιθυμούν γιατί νιώθουν ασφαλείς από κάθε άποψη. Και πριν τα κορίτσια γίνουν μητέρες αλλά και μετά χρειαζόμαστε [Παιδεία](#) για τους πολίτες και τέτοια θεμελιωμένη συμπεριφορά, που να τις προστατεύει από τους κοινωνικούς λύκους, από τα «γουρούνια» στην εκπαίδευση, στον εργασιακό χώρο, στην οικογένεια, στις παρέες, στον δρόμο, στην προπόνηση, παντού.

Η «πολιτική ορθότητα» θέλει να σπαταλήσει ενέργεια, θεσμούς και πόρους για τα ανύπαρκτα δικαιώματα ανύπαρκτων «μειονοτήτων», που συχνά ανήκουν στην αρμοδιότητα του ψυχιάτρου, με την τα τελευταία χρόνια προσπάθεια εξομοίωσης συγκεκριμένων διαταραχών και νόσων με την υγιή κανονικότητα.

Εμείς λέμε πως θα ασχοληθούμε με το «μισό του Ουρανού» και πρέπει να ανατρέφουμε κάθε αγόρι μαθαίνοντάς το να σέβεται τα κορίτσια και αύριο τις γυναίκες με τον τρόπο που θα ήθελε οι άλλοι να σέβονται τη μητέρα του, την αδερφή του, την κόρη του, τη γυναίκα του. **Είναι τόσο απλό.**